

מסכת שביעית

פרק ה

א. בנות שוויה, שביעית שלהו, שניה, שהן עושות לשולש שניים. רבינו יהודה אומר, הפרשאות, שביעית שלהו, מוצאי שביעית, שהן עושות לשתי שניים. אמרו לו, לא אמרו אלא בנות שווה:

ב. הטומן את הלוף בשביעית, רבוי מאיר אומר, לא יפח מטאחים, עד גבה שלשה טפחים, וטפח עפר על גביו. ותקמים אומרים, לא יפח מארבעת קבים, עד גבה טפח, וטפח עפר על גביו. וטומנו במקום דרישת אדם:

ג. לופ שערה עליו שביעית, רבוי אליעזר אומר, אם לקטו העוגנים את עליהם, לקטו. ואם לאו, יעשה חשבון עם העוגנים. רבוי יהושע אומר, אם לקטו העוגנים את עליהם, לקטו. ואם לאו, אין לעוגנים עליהם חשבון:

ד. לופ של ערב שביעית שנכנס לשבעית, וכן בצלים הקיצונים, וכן פואה של עדית, בית שמאי אומרים, עוקרין אותו במאורופות

של עץ. ובית הילל אומרים, בקרזמות של מתקות. ומודים בפואת
של צלעות, שעוקרין אותה בקרזמות של מתקות:

ה. מאימתי מתר אדם לקח לופ במוֹצָאי شبיעית, רבי יהודה
אומר, מיד. וחייבים אומרים, משירבה החדש:

ו. אלו כלים שאין להם רשיון למכרם בשביעית, מחרשה וכל
כלי, העול, והמזרה, והדקאר. אבל מוכר הויא מגל יד ומגלא ציר,
ועגלת וכל כלי. זה הכלל, כל שמלאתו מיחדת לעברה, אסור.
לאסור ולଘתר, מתר:

ז. היוצר, מוכר חמשה כדי שמן וחמשה עשר כדי יין, שכנו דרכו
להביא מן ההפקר. ואם הביא יותר מכאו, מתר. ומוכר לנוצרים
באرض, ולישראל בחוץ לאرض:

ח. בית שמאי אומרים, לא ימכר לו פרה חזרשת בשביעית. ובית
הילל מתירין, מפני שהוא יכול לשחתה. מוכר לו פרות אפלו בשעת
הנרע, ומושאיל לו סאותו אף על פי שהוא יודע שיש לו גרון, ופורט
לו מועות אף על פי שהוא יודע שיש לו פועלם. וכך, בפרש,
אסורין:

ט. משאלהacha להברתה החשודה על השביעית נפה וכברה
ורחים ותפוז. אבל לא תבור ולא תפון עמה. אם שתחבר משאלה

לְאַשֶּׁת עִם הָאָרֶץ גַּפָּה וְכַבָּרָה, וּבּוֹרֶת וְטוֹחַנָּת וּמְרֻקָּדָת עַמָּה. אֲבָל
מְשֻׁתְּטֵיל הַמִּים, לֹא תָגַע אֲצָלָה, שֶׁאָיו מְחוֹזִיקִין יְדֵי עוֹבָרִי עַבָּרָה.
וְכֵלָן לֹא אָמָרוּ אֶלָּא מִפְנֵי דָרְכֵי שְׁלוֹם. וּמְחוֹזִיקִין יְדֵי נְכָרִים
בְּשִׁבְיעִית, אֲבָל לֹא יְדֵי יִשְׂרָאֵל. וּשׂוֹאָלֵינוּ בְּשְׁלוֹמוֹן, מִפְנֵי דָרְכֵי
שְׁלוֹם: